

РЕШЕНИЕ

№ 1237

гр. София, 27.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Мазгалов

Членове: Силвана Гълъбова
Мария Малоселска

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20211100512116 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника В. М. К. срещу решение от 10.06.2021 г. по гр.д. №16703/2016 г. на Софийския районен съд, 56 състав, с което жалбоподателят е осъден да заплати на „Д.Е.Ф.А.Т.“ ЕООД на основание чл.203 ал.2 пр.2 КТ вр. чл.45 ЗЗД сумата от 24 229,48 лв., представляваща обезщетение за причинени вреди на работодателя от работника, в т.ч. сумата от 1054,19 лв., представляваща легова равностойност на 539,00 евро съгласно централния фиксинг на БНБ за курс евро-лева по фактура №5004514/01.12.2015 г., сумата от 2137,67 лв. – по фактура №2648/06.01.2016 г., сумата от 4108,14 лв. – по фактура №2762/19.02.2016 г., сумата от 16 929,48 лв. – по фактура №2823/01.03.2016 г., който като водач на товарен автомобил с рег. № СА 7631 СМ/С 2984 ЕК на 28.11.2015 г. е извършил престъпление, за което е осъден с влязла в сила присъда по дело N910K03611518K от 27.04.2018 г. на Основния съд на Вишеград, Босна и Херцеговина, Република Сръбска, ведно със законната лихва, считано от 25.03.2016 г. до окончателното изплащане, както и разноски по делото.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно – поради нарушение на материалния закон, и необосновано. Твърди се, че съдът неправилно е приел за неоснователно възражението, че искът е предявен от лице, което не е носител на активна материално правна легитимация, тъй като не е собственик на процесната товарна композиция. Поддържа, че в противоречие със събраните по делото доказателства СРС е приел, че уврежданията по товарната композиция са в пряка причинна връзка с процесното ПТП, респ. кредитирал е заключенията на САТЕ. Сочи, че е нарушена и преклузията по чл.147 т.1 ГПК за представяне на доказателства. Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да отхвърли изцяло предявения иск. Претендира разноски.

Въззиваемата страна „Д.Е.Ф.А.Т.“ ЕООД в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК оспорва жалбата и моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Решението не е обжалвано от ищеца в частта, в която предявеният иск е отхвърлен за разликата над посочения по-горе размер, поради което е влязло в законна сила в тази му част.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Процесното първоинстанционно решение е валидно, допустимо и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Във връзка доводите в жалбата за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

Отговорността по иска с правно основание чл.203 ал.2 КТ се определя от гражданските закони. Посочената разпоредба възпроизвежда принципа на чл.45 ал.1 ЗЗД за причинна връзка между вредата и поведението /действие или бездействие/ на определено лице, като нормира три хипотези - вредата е причинена умишлено, вредата е в резултат на престъпление, вредата е причинена не при или по повод изпълнението на трудови задължения. В тежест на ищеца е да докаже наличието на всеки от елементите, включени във фактическия състав на цитираната разпоредба, и това са: наличие на трудово правоотношение с ответника към момента на причиняване на вредите, деяние, противоправност на деянието, вреда, причинна връзка между деянието и вредата, както и че ответникът е причинил твърдените вреди в резултат на престъпление.

Неоснователно е твърдението на въззивника, че ищецът не е активно легитимиран по предявения иск за вредите, нанесени на процесната товарна композиция, тъй като не е неин собственик. По делото е установено, а и е безспорно, наличието на трудово правоотношение между ищцовото дружество и ответника, както и че ищецът не е собственик на увредената товарна композиция, а неин лизингополучател по силата на сключени договори за оперативен лизинг, в които /т.3/ е предвидено, че всички разходи за консумативи и разноски, свързани с поддръжката на лизинговите вещи, всички текущи ремонти и всички видове застраховки са за сметка на лизингополучателя. Уговореното в договора е в съответствие с разпоредбите на чл.345 ал.2 ТЗ и чл.347 ал.2 вр. чл.231 ал.1 и ал.2 ЗЗД, т.е. процесните разходи за ремонт и възстановяване на увредената вещ са за сметка на лизингополучателя-ищец в настоящето производство.

Представени са по делото описи на претенции от 09.12.2015 г. и 17.12.2015 г., в които са описани уврежданията по процесната товарна композиция, настъпили при ПТП на 28.11.2015 г. От представените по делото фактура №2823/01.03.2016 г. за сумата от 16 929,48 лв. с ДДС - за ремонт на процесното МПС, фактура №2762/19.02.2016 г. за сумата от 4108,14 лв. с ДДС – за ремонт на процесното МПС, и преводно нареждане за кредитен превод от 18.03.2016 г. се установява, че ищцовото дружество е заплатило за ремонт на процесната товарна композиция сумата от 21 037,62 лв.

От представените фактура №66/15БФ:393 за 1054,17 лв. с ДДС – за натоварване и

разтоварване на товарен автомобил, и за транспорт на кран, фактура №5004514/01.12.2015 г. и платежно нареждане от 04.12.2015 г. се установява, че ищцовото дружество е заплатило за транспортиране на товарния автомобил сумата от 539,00 евро.

От представените фактура №2648/06.01.2016 г. за сумата от 2137,67 лв. с ДДС – за репатриране, и преводно нареждане за кредитен превод от 18.03.2016 г. се установява, че ищцовото дружество е заплатило за репатриране сумата от 2137,67 лв.

От приетото по делото заключение на САТЕ и допълнение към него се установява, че всички увреждания по процесната товарна композиция, посочени в описаните по-горе описи на претенции, са в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото на 28.22.2015 г. ПТП, като размерът на щетите по средни пазарни цени към датата на настъпване на ПТП, респ. към датата на извършване на ремонта, възлиза на сумата от 21 037,62 лв., а разходите, свързани с репатриране на увредения влекач са на обща стойност 5191,84 лв.

От приетото по делото заключение на тройната САТЕ се установява, че уврежданията по товарната композиция, посочени в описаните по-горе описи на претенции, се намират в причинно-следствена връзка с ПТП, настъпило на 28.11.205 г., като размерът на щетите по средни пазарни цени към датата на ПТП възлиза на 21 177,76 лв., а сумата за товарене и репатриране – на 5191,86 лв.

Настоящият съдебен състав кредитира изцяло заключенията на двете САТЕ като пълни, ясни, обосновани и компетентно изготвени, поради което и намира за неоснователни доводите на въззивника относно приетите САТЕ.

Неоснователни са и доводите на въззивника, че е нарушена преклузията по чл.147 т.1 ГПК за представяне на доказателства. Писмените доказателства, представени от ищеца с молба от 19.12.2016 г., и приети в о.с.з., проведено на 03.04.2017 г., както и писмените доказателства, представени и прието в о.с.з., проведено на 26.06.2017 г., са поискани от ищеца в първото по делото о.с.з. с оглед оспорванията на ответника, направени в срока за отговор по чл.131 ГПК, т.е. в срока по чл.143 ал.2 ГПК. САТЕ е поискана от ищеца в о.с.з., проведено на 30.10.2017 г. след оспорване от страна на ответника с молба от 25.07.2017 г. на приетите в о.с.з. от 26.06.2017 г. писмени доказателства и е допусната от съда с определение, постановено в о.с.з., проведено на 30.09.2019 г., като в о.с.з. от 27.05.2019 г. ответникът е поискал представяне на писмени доказателства с оглед извършване на поисканата САТЕ, които писмени доказателства са приети от съда в о.с.з. от 30.09.2019 г. Приложеният към делото в о.с.з., проведено на 30.11.2020 г., снимков материал по застрахователната щета пък е в изпълнение на искането на вещите лица по тройната САТЕ за прилагането му с оглед изготвяне на експертизата.

При тези данни настоящият съдебен състав намира, че в настоящият случай са установени посочените елементи от фактическия състав на чл.203 ал.2 КТ за ангажиране пълната имуществена отговорност на ответника. От събраните по делото доказателства се установи при условията на пълно и главно доказване, че сочените от ищеца вреди са в причинна връзка с процесното ПТП, за което ПТП ответникът е осъден с влязла в сила присъда, както и техният действителен размер.

Поради изложеното и поради съвпадане на крайните изводи на двете съдебни инстанции решението на СРС следва да бъде потвърдено изцяло.

С оглед изхода на делото и направеното искане, на въззиваемата страна на основание чл.78 ал.3 ГПК следва да се присъдят разноси във въззивното производство в размер на сумата от 1508,00 лв., представляваща адвокатско възнаграждение. Неоснователно е възражението на въззивника за прекомерност на заплатеното от въззиваемата страна адвокатско възнаграждение. По делото е представен договор за правна защита и съдействие, сключен между въззиваемата страна и адв. И., според който е договорено адвокатско възнаграждение във въззивното производство в размер на сумата от 1058,00 лв. с ДДС.

Съгласно ТР №6/2012 от 06.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС, при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл.78 ал.5 ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в § 2 от Наредба №1/09.07.2004 г. ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер. Договореното в настоящето въззивно производство адвокатско възнаграждение е в рамките на този минимален размер, изчислен съобразно чл.2 ал.5 и чл.7 ал.2 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА реш е н и е №20135843/10.06.2021 г., постановено по гр.д. №16703/2016 г. по описа на СРС, ГО, 56 състав, **в обжалваната част.**

ОСЪЖДА В. М. К., ЕГН *****, адрес: гр. София, жк. „****“, да заплати на „Д.Е.Ф.А.Т.“ ЕООД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“, на основание чл.78 ал.3 ГПК сумата от сумата от **1058,00 лв.**, представляваща разноски във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____